

De Rechtbank van eerste Aanleg van het Arrondissement IEPER,
provincie West-Vlaanderen, zitting houdende, wijzende in correctionele zaken,
neggende kamer met één rechter, heeft het volgende vonnis uitgesproken :

In de zaak vervolgd door het Openbaar Ministerie

- TEGEN -

geboren
wonende te

Verdacht van: te

Met overtreding van de artikelen 1, 2, 42§1.1°, 66, 68 en 72 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel IV van dit decreet, om zonder voorafgaandelijke schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van burgemeester en schepenen, gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van één of meerdere vaste inrichtingen, afgebroken te hebben, herbouwd te hebben, een bestaande woning verbouwd te hebben, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd,

Thans gewijzigd ingevolge het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (in werking getreden op 1 mei 2000) als volgt:

Met overtreding van de artikelen 3, 4, 19, 99§1.1°, 146, 149, 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de ruimtelijke structuur- en uitvoeringsplannen en verordeningen, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel II van het decreet, om zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning, gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van één of meerdere vaste inrichtingen, een bestaande inrichting of bestaand bouwwerk afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid te hebben, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd,

terzake op het perceel kadastraal gekend onder
perceel , met een oppervlakte van 22a 33ca, gelegen te }
3 , gelegen volgens het gewestplan : in een agrarisch
landschappelijk waardevol gebied, eigendom van r, voornoemd, krachtens een
akte van aankoop, verleden door het ambt van notaris : en notaris
te op 27 augustus 1992, met name:

A.1. Op een niet nader te bepalen tijdstip in de periode van 02.07.1997 tot 31.12.1997:

Door het verbouwen en uitbreiden van een woonhuis, niet conform de stedenbouwkundige vergunning van 2 juli 1997 (waarbij de garage dubbel zo breed werd gebouwd als vergund en de woning L-vormig werd gebouwd i.p.v. rechthoekig waardoor het volume uitgebreid werd).

A.2. In de periode van 01.01.1998 tot 03.03.2004:

Door het instandhouden van de sub. A.1. beschreven constructies.

A.3. In de periode van 03.03.2004 tot 24.06.2005:

Door het instandhouden van de garage, die niet conform de stedenbouwkundige vergunning van 2 juli 1997 werd gebouwd (waarbij de garage dubbel zo breed werd gebouwd als vergund).

Gezien de dagvaarding betekend aan de beklaagde.

Gehoord ; substituut-Procureur des Konings, in zijn samenvatting en conclusie in de nederlandse taal.

Gehoord de beklaagde in zijn verdediging, voorgedragen door Meester , advocaat te

VERBETERING VAN DE DAGVAARDING:

De rechtbank stelt vast dat dagvaarding dient te worden verbeterd door in de tenlastelegging, waar staat " " te lezen als " .

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED:

I. De schuld

1. Tenlastelegging A.1.

1.1. De beklaagde wordt vooreerst vervolgd om te langs de een woonhuis te hebben verbouwd en uitgebreid en dit niet conform de stedenbouwkundige vergunning van 2 juli 1997. Daarbij zou de garage dubbel zo breed zijn gebouwd als vergund en de woning zou L-vormig zijn gebouwd in plaats van rechthoekig waardoor het volume uitgebreid werd.

1.2. De tenlastelegging wordt door de beklaagde niet betwist. Bij een controle door de politie op 20 juli 2001 werd er onmiddellijk vastgesteld dat de aangebouwde garage (stuk 5) een breedte had van 7,85m (stuk 2) in plaats van de op de bouwvergunning van 2 juli 1997 voorziene 3,70m (stuk 26-31). Dienaangaande verhoord, bekende de beklaagde onmiddellijk de feiten (stuk 7). In een tweede verhoor op 24 maart 2004 kondigde hij de afbraak van de garage aan en wist hij te melden dat - met uitzondering van die garage - de overige bouwovertradingen aan zijn woning intussen waren geregulariseerd (stuk 24). Deze regularisatievergunning dateerde van 3 maart 2004 (stuk 32-35). In een laatste verhoor van 25 oktober 2004 maakte de beklaagde echter terug voorbehoud omtrent zijn bedoelingen met betrekking tot de garage (stuk 45). In de gegeven omstandigheden is het naar genoegen van recht bewezen dat - spijs late gedeeltelijke regularisatie - de beklaagde zich in de door het openbaar ministerie geviseerde periode schuldig heeft gemaakt aan de kwestieuze bouwovertrading.

2. Tenlastelegging A.2. en A.3.

2.1. De beklaagde wordt voorts tevens vervolgd om te enerzijds in de periode van 1 januari 1998 tot 3 maart 2004 de constructies die het voorwerp uitmaken van tenlastelegging A.1. (tenlastelegging A.2.), evenals anderzijds in de periode van 3 maart 2004 tot 24 juni 2005 expliciet de garage die niet conform de stedenbouwkundige vergunning van 2 juli 1997 werd gebouwd (tenlastelegging A.3.), in stand te hebben gehouden.

2.2. Artikel 146, derde lid DRO luidt als volgt: *'De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg'.*

Deze wet is van toepassing op hangende misdrijven en vormde volgens één strekking in de rechtspraak een loutere strafuitsluitende verschoningsgrond (Gent, 10de kamer, 10 oktober 2003, nr.92943, *onuitgegeven*), zodat de rechtbank er toe gehouden was om deze desnoods ambtshalve toe te passen (VAN DEN WYNGAERT, C., *Strafrecht, strafprocesrecht en internationaal strafrecht in hoofdlijnen*, Maklu, Antwerpen, 2003, p.224).

Volgens een tweede strekking (Dendermonde, 15 oktober 2003, *R.W.*, 2004-2005, 513-514) die aansluiting zocht bij de parlementaire voorbereidingen van het desbetreffende artikel van het decreet werd door artikel 146, derde lid DRO, het instandhoudingsmisdrijf evenwel gedepenali-seerd (BOES, M., *Notarieel bestuursrecht*, Acco, Leuven, 2004-2005, p.80 en GHYSELS, J., *Instandhoudingsmisdrijf stedenbouw: afgeschaft of niet?*, *NjW*, 2004, p.1303-1306). M.a.w. de strafsanctie geldt niet langer voorzover aan bepaalde voorwaarden niet is voldaan, namelijk het niet behoren tot één der categorieën van overtredingen aldaar opgesomd (FLAMEY, P., BOSQUET, J. en JUDO, F., *Handhavings- en verjaringsdecreet ruimtelijke ordening en stedenbouw*, Larcier, Brussel, 2004, p.15, nr.21). Of nog: het instandhoudingsmisdrijf is opgeheven, maar het blijft bij wijze van uitzondering bestaan in de drie opgesomde gevallen. De rechtbank sluit zich aan bij deze stellingname, nu deze effectief het meest lijkt overeen te stemmen met de wil van de decreetgever, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereidingen. Zie o.a. *Parl.St.VI.Parl.* 2002-03, nr.1566/7, p.4, 11-12, 15, 17, 23 en 26 met voornamelijk als spreker G. KINDERMANS en in het bijzonder *Parl.St.VI.Parl.* 2002-03, nr.1566/7, p.38: *"De minister herinnert er aan dat het de bedoeling van het voorstel van decreet is een bouw-misdrijf niet langer meer te beschouwen als een voortdurend misdrijf en de strafbaarstelling van de instandhouding te*

schrappen.”

Bij arrest nr. d.d. 22 juli 2004 (rolnummers 2796 en 2839) heeft het Arbitragehof echter geoordeeld dat artikel 146, derde lid DRO een schending uitmaakt van artikel 10, 11, 12 en 14 van de Grondwet (Arbitragehof nr. , 22 juli 2004, *NjW*, 2004, 1274). Daar waar het begrip ‘*ruimtelijk kwetsbare gebieden*’ beantwoordt aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen, geldt dit niet voor de twee andere gevallen ‘*onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden*’ en ‘*ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften*’. Deze laatsten hebben naar het oordeel van het Arbitragehof geen voldoende nauwkeurige normatieve inhoud om een misdrijf te kunnen definiëren.

In het licht van het quasi eensluidend advies van de Raad van State dat destijds de wijziging op dat punt van het DRO voorafging (*Parl.St.VI.Parl.*, 2002-03, nr.1566/4, p.10) hoefde deze zienswijze van het Arbitragehof nauwelijks verbazing te wekken.

In die omstandigheden speelde, overeenkomstig artikel 26 paragraaf 2, derde lid, 1° van de Bijzondere Wet Arbitragehof, een van de algemene uitzonderingsgronden die het geadieerde rechtscollege toelaat om - precies gelet op het identieke onderwerp van de gebeurlijke prejudiciële vraag - afbreuk te doen aan de principiële verplichting om ze opnieuw te stellen.

Uit artikel 26 paragraaf 2, derde lid, 1° van de Bijzondere Wet Arbitragehof, in samenhang gelezen met artikel 28, volgt verder dat een rechtscollege waarvoor dezelfde grondwettigheidsvraag wordt opgeworpen, zich, in de regel, moet voegen naar de oplossing die het Arbitragehof heeft gegeven aan een vraag met hetzelfde onderwerp. Bijgevolg dienen de andere rechtscollages dan datgene dat de prejudiciële vraag heeft gesteld, evenals hetzelfde rechtscollege dat in een andere identieke zaak uitspraak doet, zich niet meer telkens opnieuw tot het Arbitragehof te wenden (ALEN, A. en MEERSSCHAUT, F., *De prejudiciële vraagstelling aan het Arbitragehof*, 38, nr.65, in ALEN, A. en LEMMENS, P. (ed.), *Staatsrecht, Themis, Brugge, Die keure*, 2003).

Dientengevolge confirmeerde de rechtbank zich bij het beoordelen van de strafvordering in het relatief recente verleden reeds inhoudelijk aan het antwoord op de prejudiciële vraag, zoals blijkt uit het voormelde arrest van het Arbitragehof d.d. 22 juli 2004, zonder dat zij de mening was toegedaan dat er nood was om de vraag thans andermaal te stellen.

Dit nam evenwel niet weg dat het bewuste arrest nog ruimte liet voor twee interpretaties: ofwel las men het arrest zo dat artikel 146, derde lid DRO in zijn totaliteit onwettig is, ofwel werd rekening gehouden met de overweging die de eerste van drie uitzonderingsbepalingen uitdrukkelijk grondwettig acht. Deze laatste these verdiende de voorkeur (VAN HEUVEN, D. en BELEYN, J., *Verjaring van stedenbouwmisdrijven*, *NjW*, 2004, 1271-1273 en FLAMEY, P., BOSQUET, J. en JUDO, F., *o.c.*, p.28, nr.46).

Immers, het Arbitragehof had het principe van depenalisering van het in stand houden van wederrechtelijk uitgevoerde handelingen, werken of wijzigingen niet ongrondwettig bevonden. Het Hof had evenmin de strafbaarstelling van het in stand houden van dergelijke werken, handelingen en wijzigingen *in ruimtelijk kwetsbare gebieden* ongrondwettig bevonden, maar het had de ongrondwettigverklaring van artikel 146, derde lid DRO enkel en alleen gesteund op de ongrondwettigheid van de twee andere delictsomschrijvingen. Bovendien staan de verschillende onderdelen van de litigieuze handeling - zijnde artikel 146, derde lid DRO - in casu niet in een dergelijke relatie tot elkaar dat het ene onderdeel het andere bepaalt en het artikel aldus een geheel uitmaakt, maar veeleer kunnen in de kwetsieuze bepaling onderscheiden gedeelten worden geïdentificeerd die ervan kunnen worden afgezonderd (voor een grondige analyse in die zin: LUST, S., *Recente ontwikkelingen in het ruimtelijk ordeningsrecht: handhaving door de rechter*, 22-24, nr.34, in BOES, M. (ed.), *Administratief recht*, Themis, Brugge, Die keure, 2004).

Aldus moest worden aangenomen dat artikel 146, derde lid DRO gedeeltelijk overeenind was gebleven en in beginsel in die mate nog kon worden toegepast.

Zodoende bleef de instandhouding van wederrechtelijk uitgevoerde handelingen, werken en wijzigingen gedepenaliseerd, behalve ingeval ze zich situeren in ruimtelijk kwetsbare gebieden, en enkel in dat geval is er nog sprake van een instandhoudingsmisdrijf. Intussen had ook het Hof van Cassatie overigens aansluiting gezocht bij deze stelling door te oordelen dat het voormelde arrest van het Arbitragehof niet onverenigbaar was met de wil van de decreetgever en dat artikel 146, derde lid DRO '*inzoverre haar rechtskracht behoudt*' (Cass., 23 november 2004, zoals o.a. nader besproken in FLAMEY, P. en BOSQUET, J., *Instandhoudingsmisdrijf inzake stedenbouw: niet langer strafbaar*, *NjW*, 23 februari 2005, 218-223).

In een recent arrest van 19 januari 2005 heeft het Arbitragehof echter de discussie definitief in die voormelde zin beslecht. Dit keer betrof het een vernietigingsarrest waarbij zowel de woorden '*voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden*' als de woorden '*voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële*

stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg' werden vernietigd. Er werd aldus definitief geoordeeld dat enkel de omschrijving van strafbare instandhouding in ruimtelijk kwetsbare gebieden voldoet aan het legaliteitsbeginsel. De essentiële consequentie die daaraan dient verbonden te worden is dat de strafvordering voor alle instandhoudingsdelicten is vervallen, behoudens voor deze die betrekking hebben op strafbare handelingen, werken of wijzigingen gelegen in ruimtelijk kwetsbare gebieden.

2.3. In casu heeft de beklaagde evenwel zijn woonhuis hetwelke behebt was - en spijs gedeeltelijke regularisatie nog steeds is - met bouwovertradingen opgetrokken in een zone die volgens het gewestplan (K.B. 14 augustus 1979) gelegen is in een agrarisch landschappelijk waardevol gebied (zie o.a. stuk 16 en stuk 33).

Het Hof van Cassatie heeft recent echter geoordeeld (Cass., 22 februari 2005, *T.M.R.*, 2005, 195) dat 'een landschappelijk waardevol agrarisch gebied' wel degelijk 'een agrarisch gebied met bijzondere waarde' is en aldus kan gelijk gesteld worden met een ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van artikel 146, vierde lid DRO (zie ook: Gent, 8 oktober 2004, *T.R.O.S.*, 2004, 188-190).

Artikel 10, 11 en 15 van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, luiden respectievelijk als volgt:

Art. 10. (...) Het landelijk gebied: (...) Zo de agrarische gebieden, de bosgebieden of de groene ruimten niet op het plan zijn afgelijnd, of onder voorbehoud van de hierna onder nrs. 4.1, 4.2 en 4.3 volgende bijzondere bepalingen betreffende deze zones, worden enkel die handelingen en werken toegestaan, welke noodzakelijk zijn voor het behoud van de huidige bestemming.

Art. 11. (...) De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven (...).

Art. 15. (...) Voor landelijke gebieden kunnen volgende nadere aanwijzingen worden gegeven: (...) De landschappelijke waardevolle gebieden zijn gebieden waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapontwikkeling te doen.

- In deze gebieden mogen alle handelingen en werken worden uitgevoerd die overeenstemmen

met de in grondkleur aangegeven bestemming, voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen.

Deze artikelen dienen in onderlinge samenhang te worden gelezen, hetgeen impliceert dat in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied de facto aan twee onderscheiden criteria moet worden voldaan (in die zin: Corr. Gent, 25 mei 2004, *T.M.R.*, 2005, 115-116):

- (i) een planologisch: de werken dienen in overeenstemming te zijn met de bestemming van het gebied;
- (ii) een esthetisch: de schoonheidswaarde van het gebied dient gerespecteerd te worden.

Door wettelijk nader te omschrijven wat voor bepaalde gebieden onder 'waardevol' hoort begrepen te worden, heeft de wetgever naar het oordeel van de rechtbank aan die gebieden meteen ook minstens op impliciete wijze een 'bijzondere waarde' toegedicht. In die zin is het voormelde arrest van het Hof van Cassatie dus plausibel te noemen.

2.4. Zoals hoger reeds overwogen is het instandhoudingsmisdrijf inzoverre gepleegd in ruimtelijk kwetsbare gebieden - hier onder de vorm van agrarisch landschappelijk waardevol gebied - op heden nog steeds onverkort strafbaar gesteld. Dit geldt bijgevolg evenzeer voor de beide instandhoudingsmisdrijven zoals vermeld in de dagvaarding lastens de beklaagde. Tenlastelegging A.2. en A.3. zijn zodoende evenzeer bewezen.

II. Eenheid van opzet

De beklaagde pleegde de feiten sub A.1., A.2. en A.3. met éénzelfde misdadig opzet, zodat er overeenkomstig artikel 65 Sw. slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk de zwaarste.

III. De straftoemeting

3.1. De beklaagde is jaar en heef nog de verdienste van een volstrekt blanco strafregister. Ter zitting werd gewezen op zijn professionele activiteiten, waarbij hij als garagehouder een 70-tal mensen tewerkstelt. De beklaagde stelt dat de huidige strafzaak op negatieve wijze kan interfereren met zijn goede naam, minstens dat dit door hem zo wordt aan gevoeld. Hij beweert zich destijds ook te hebben laten misleiden door de toenmalige burgemeester die voor hem de volgende handgeschreven verklaring optekende (stuk neergelegd ter zitting van 14 november 2005): '*Dien een plan in met wat je moogt. Daarna voert u het uit zoals je wilt. De schepen is daarmee ook akkoord.*' Rekening houdend met die bijzondere context dringt hij aan op de gunst

van de opschorting.

3.2. Luidens artikel 4 DRO is de ruimtelijke ordening gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij moeten de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen worden. En er moet bij die afweging rekening gehouden worden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economisch, esthetische en sociale gevolgen, met streven naar ruimtelijke kwaliteit.

De doelstellingen van de ruimtelijke ordening geven dan ook dat zij alleen de behartiging van het algemeen belang op het oog hebben. De ruimtelijke ordening is er duidelijk op gericht de ordening van een bepaald gebied in een ruimer verband te bekijken. Daarbij moeten alle belangen aan bod komen die in dat gebied vertegenwoordigd zijn. Dat betekent niet dat het privé belang a priori moet worden uitgesloten. Maar er kan slechts rekening mee worden gehouden in zoverre het als het ware toevallig met het algemeen belang samenvalt.

3.3. In casu heeft de beklaagde onmiskenbaar gehandeld in weerwil met die principes. De rechtbank vindt het bovendien bijzonder ergelijk dat spijs er intussen ruim 4 jaar verstreek sedert de initiële vaststellingen en spijs hij in zijn verhoor van 24 maart 2004 uitdrukkelijk beloofde de garage te zullen afbreken, hij tot op heden nog steeds blijft talmen. De schriftelijke garantie van de toenmalige burgemeester is bovendien geen valabel excuus. Het kwestieuze stuk zegt enkel iets omtrent het gebrek aan verantwoordelijkheidszin, minstens omtrent de ambivalente wijze waarop de toenmalige gemeentelijke overheid met ruimtelijke ordening overweg ging. Als zakenman had de beklaagde dit echter zo moeten aanvoelen en minstens in die zin moeten kunnen kaderen. Als de beklaagde thans de gunst van de opschorting wordt verleend dan heeft dit bijgevolg alles te maken met zijn vlekkeloos strafverleden en het feit dat hij daar - zoals ter zitting is gebleken - kennelijk belang aan hecht. Voor het overige zal de herstelmaatregel toelaten om de feitelijke toestand te regulariseren.

Gelet op de voorgaande overwegingen zijn er in de huidige zaak effectief valabele redenen om de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te gelasten, teneinde o.a. zijn sociale en professionele reclassering niet nadelig te beïnvloeden. De beklaagde werd door de rechtbank ingelicht over de draagwijdte van deze maatregel en tevens werd hij gehoord in zijn opmerkingen hierover, waarna hij zijn instemming heeft verleend (zie zittingsblad d.d. 14 november 2005). Door deze maatregel zullen de openbare orde en de maatschappij naar het oordeel van de rechtbank voldoende gevrijwaard worden. De beklaagde voldoet aan de voorwaarden om van

deze gunstmaatregel te kunnen genieten, nu hij enerzijds in het verleden nog niet veroordeeld werd tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden – zelfs met uitstel – de feiten anderzijds niet van aard zijn dat zij moeten gestraft worden met een hoofdstraf van méér dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf of een zwaardere straf.

- met betrekking tot de toepassing van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro:

De feiten A.2. (ten dele) en A.3. (volledig) werden gepleegd na 1 januari 2002, zodat wat betreft de uit te spreken geldboete deze rechtstreeks in euro dient te worden uitgedrukt en de opdecimen gebracht worden op veertig bij toepassing van artikel 2 en 4 eerste en negende alinea van de wet van 26 juni 2000

DE HERSTELMAATREGEL:

1. De Gewestelijk Stedenbouwkundig inspecteur (hierna afgekort als GSI) heeft op 21 oktober 2003 (ontvangen op het parket op 23 oktober 2003) zijn herstellvordering ingeleid (stuk 14-18), dewelke er toe strekte de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen en dit onder verbeurte van een dwangsom van 250,00 euro per dag. Blijkens de inhoud van de vordering impliceerde dit herstel in concreto:

- het uitvoeren van de garage conform de vergunning;
- het slopen van het L-vormige, uitstekende en niet-vergunde gedeelte van de woning, inclusief het verwijderen van alle nutsleidingen en funderingen;
- het verwijderen van het gesloopte materiaal van het terrein naar een daartoe erkende stortplaats.

2. De beklaagde betwist de herstellvordering als dusdanig niet, maar wijst er op dat hij intussen een gedeeltelijke regularisatievergunning heeft bekomen en vraagt tevens dat hem een zo ruim mogelijke termijn zou toegestaan worden teneinde de nodige afbraakwerken uit te voeren (de garage doet naar zijn zeggen dienst als een soort hangaar voor materialen).

3. Op 3 maart 2004 werd er ten overstaan van de beklaagde inderdaad een (gedeeltelijke) regularisatievergunning door het College van Burgemeester en Schepenen van [] afgeleverd (stuk 32-34). Er dient rekening gehouden met de perken daarvan bij het inwilligen van de herstellvordering.

4. De rechtbank dient voorts in toepassing van artikel 149, §1, vijfde lid DRO, in zoverre zij een herstelmaatregel beveelt, in haar uitspraak een termijn te bepalen voor de uitvoering ervan. Daar waar deze vroeger één jaar niet mocht overschrijden, is die beperking met het decreet van 4 juni 2003 weggefallen, zodat de rechter voortaan zelf een respijtermijn oplegt binnen dewelke de veroordeelde dient over te gaan tot de uitvoering van de opgelegde herstelmaatregel.

In het voorliggend geval wordt deze termijn bepaald op 9 maanden. Er mag immers niet uit het oog verloren worden dat de eerste vaststellingen reeds teruggaan in de tijd tot 20 juli 2001 en dat de regularisatievergunning en de uitdrukkelijke belofte tot afbraak uitgaande van de beklaagde reeds dateren van maart 2004. Als de beklaagde werkelijk te goede trouw is en als het er hem niet om te doen is om oeverloos tijd te rekken in de hoop alsnog de impact van de herstelmaatregel te ontlopen, dan moet een termijn van 9 maanden ruimschoots volstaan. Hij kan daarbij evenmin naar redelijkheid voorhouden dat (desnoods) een tijdelijke stockage van zijn materialen elders, een onverkomelijk probleem kan zijn.

5. De bevoegde overheid heeft destijds uitdrukkelijk het opleggen van een dwangsom gevorderd. In toepassing van artikel 149, §1, vierde lid DRO wordt er door de rechtbank aan de beklaagde een dwangsom opgelegd van 250,00 euro per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregel en zulks met ingang vanaf de dag volgend op het verstrijken van de voormelde termijn van uitvoering.

OM DEZE REDENEN, en bij toepassing van art. 1, 3 en 6 van de wet van 29 juni 1964, gewijzigd door de wetten van 10 februari 1994, 11 juli 1994 en 22.3.1999 en 17.4.2002; art. 162, 182, 184, 189, 190, 194, 195 van het wetboek van strafvordering; art. 2, 11, 12, 14, 30, 31, 32, 34, 35, 37, 40, 41, 68 van de wet van 15.6.1935; art. 91 K.B. 28.12.1950 gew. art. 1 K.B. 29.7.1992 en art. 1 K.B. 23.12.1993, en laatst gewijzigd art. 1 K.B. 11.12.2001;

vonnis nr. 662

dd. 12.12.2003

pagina 12

DE RECHTBANK, rechtdoende OP TEGENSPRAAK:

Verbeter de dagvaarding zoals hierboven omschreven.

1. Verklaart de tenlasteleggingen A.1, A.2 en A.3. in hoofde van de beklagde bewezen.

2. Gelast tegenover de beklagde Mottrie César de gewone opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor een duur van drie JAAR.

Met betrekking tot de herstelmaatregel :

Verklaart de herstellvordering zoals op 21 oktober 2003 (ontvangen op het parket op 23 oktober 2003) door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur geformuleerd en er toe strekkende de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen onder verbeurte van een dwangsom lastens de beklagde ontvankelijk en gegrond.

Beveelt het herstel in de oorspronkelijke toestand van het perceel grond gelegen te ,
- hetgeen impliceert het uitvoeren van de garage conform de vergunning, het slopen van het L-vormige, uitstekende en niet-vergunde gedeelte van de woning, inclusief het verwijderen van alle nutsleidingen en funderingen en het verwijderen van het gesloopte materiaal van het terrein naar een daartoe erkende stortplaats - en dit binnen een termijn van negen maanden vanaf de datum van huidig vonnis.

Zegt evenwel voor recht dat er bij het tenuitvoerleggen van deze herstellvordering zal rekening gehouden worden met de perken van de regularisatievergunning die op 3 maart 2004 door het College van Burgemeester en Schepenen van werd verleend.

Voorziet tevens in een dwangsom dewelke zal verbeuren a rato van 250,00 euro per dag lastens de beklagde per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregel en zulks met ingang vanaf de dag volgend op het verstrijken van de voormelde termijn van uitvoering van negen maanden.

Machtigt in toepassing van artikel 153, eerste lid DRO de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen om de voormelde herstelmaatregel ambtshalve uit te voeren, in zoverre de toestand niet in de oorspronkelijke staat zou worden hersteld binnen de door de rechtbank bepaalde voormelde uitvoeringstermijn van negen maanden.

Beveelt dat huidig vonnis op de kant van de overgeschreven dagvaarding of van het overgeschreven exploit ingeschreven zal worden op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet en bij gebreke aan een overschrijving als bedoeld in het eerste lid van artikel 160 DRO, huidig vonnis ingeschreven dient te worden op de kant van de overschrijving van de titel van verkrijging.

Vernis nr. 668

dd. 12 10 2009

pagina 13

Verwijst de beklaagde in de kosten jegens de openbare partij, reeds begroot op 131,94 EUR.

Legt de beklaagde een vergoeding van **25 EUR** op, bij toepassing van artikel 91, 2de lid, van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het K.B. van 29 juli 1992 en gewijzigd door het K.B. van 23 december 1993 en artikel 1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001 (B.S., 22 december 2001, in werking op 1 januari 2002).

**Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van
MAANDAG, TWAALF DECEMBER TWEEDUIZEND EN VIJF.**

Aanwezig:

, alleenzetelend rechter;

, substituuut-procureur des Konings;

, griffier.